

62- Truyện Cậu Bé Thân Có Mùi Hương Chiên-Đàn

Một thuở nọ, Đức Phật ngự dưới cội cây Ni-câu-đà, trong thành Ca-tỳ-la-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một vị trưởng giả có vô lượng tài sản vật báu không thể tính kể được. Ông chọn con gái nhà quyền quý để cưới làm vợ, tấu trời âm nhạc để mua vui cho nàng.

Người vợ mang thai, đủ mười tháng, sinh được một bé trai, dung mạo khôi ngô trên đời khó ai sánh kịp, các lỗ chân lông trên mình thoảng ra mùi hương gỗ Ngưu đầu chiên-đàn, còn từ mắt thì tỏa hương thơm hoa Ưu-bát-la. Cha mẹ, bà con ai cũng vui mừng, mời các thầy xem tướng đến xem tướng cho đứa bé. Thầy xem tướng xem xong hỏi cha mẹ:

–Đức bé này khi sinh ra có điềm tốt gì không?

Cha mẹ đáp:

–Khi sinh ra, các lỗ chân lông trên thân đứa bé này tỏa ra mùi hương gỗ Ngưu đầu chiên-đàn và mắt có hương thơm hoa Ưu-bát-la.

Do đó mà đặt tên là Chiên-đàn Hương. Chiên-đàn Hương dần dần khôn lớn, bản tánh nhân từ, ai thấy cũng yêu kính. Một hôm, Chiên-đàn Hương cùng các bạn thân của mình rủ nhau dạo chơi, dần dần đi tới rừng cây Ni-câu-đà. Chiên-đàn Hương thấy Đức Phật Thế Tôn có ba mươi hai tướng tốt và tám mươi vẻ đẹp, ánh sáng chiếu khắp như trăm ngàn mặt trời, trong tâm rất vui mừng, bước đến đánh lễ dưới chân Phật rồi lui lại ngồi sang một bên. Đức Phật liền nói pháp Tứ đế cho Chiên-đàn Hương nghe. Tâm ý chàng được mở tỏ, chứng đắc quả Tu-đà-hoàn. Chiên-đàn Hương liền trở về từ biệt cha mẹ, xin được xuất gia nhập đạo. Vì thương con, nên cha mẹ không nỡ ngăn cản, bèn cùng nhau dẫn đến chỗ Đức Phật, xin được xuất gia.

Đức Phật bèn gọi:

–Lành thay, Tỳ-kheo.

Tóc Chiên-đàn Hương tự rơi rụng, thân mặc pháp phục, trở thành Sa-môn, siêng năng tu tập, chứng quả A-la-hán, đầy đủ ba Minh, sáu phép Thần thông, tám pháp Giải thoát; được các trời, người kính ngưỡng.

Các Tỳ-kheo thấy việc ấy, bèn bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, Tỳ-kheo Chiên-đàn Hương đời trước làm phước đức gì, mà nay khi ra đời liền có hương thơm, lại gặp Thế Tôn được xuất gia đắc đạo?

Thế Tôn bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Thuở xưa, cách nay chín mươi một kiếp, tại nước Ba-la-nại có Đức Phật ra đời hiệu là Tỳ-bà-thi. Sau khi giáo hóa chúng sinh viên mãn, Ngài thị hiện nhập Niết-bàn.

Bấy giờ, vua nước ấy tên là Bàn-đầu-mạt-đế thân lấy xá-lợi Đức Phật, xây dựng ngôi tháp bằng bốn chất báu để thờ xá-lợi; rồi cùng các quan, hậu phi, thế nữ đem hương hoa vào tháp cùng nhau cúng dường.

Về sau, do vì có sự đi lại nhiều, nên nền tháp có nhiều chỗ bị hư hỏng. Lúc ấy có vị trưởng giả thấy nền tháp bị hư hỏng bèn trộn bùn đất để đắp lại, rồi rải bột hương chiên-đàn lên, sau đó phát nguyện rồi ra đi.

Nhờ công đức này, cho nên trong chín mươi một kiếp vị trưởng giả không bị đọa và đường ác, được sinh lên cõi trời, cõi người, thân và miệng thường tỏa mùi thơm, được hưởng sự vui sướng cõi trời. Cho đến ngày nay gặp Ta, thân miệng vị ấy vẫn thơm, được

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

xuất gia đắc đạo.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, người rải bột hương chiên-đàn lên tháp thời ấy, nay chính là Tỳ-kheo Chiên-đàn Hương.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M